

Felejtés

Emlékszel-e még a percre,
Mikor harang szólt reszketve?
Végső csendülése után,
Ítéletet vártunk, némán.
S küzdöttünk a hangunkkal,
Mint belső, titkos valónkkal.

Elsüvített innen a szél,
Fagyként jött utána a tél.
Gyászba borult a nyár ege,
A nap szemét szalag fedte,
Élet nélkül hagyva utcát,
Üszkösödve sebzett hazát.

Mi módon remegtek kezek?
Észrevétlen ellenkeztek,
Ahogy csorgó tintafolt lett,
Vasba foglalt halál felett,
Melyen karimás betűkkel,
Egy élet átka terült el.

Kaján szerzők nézték, ahogy
Egy tollvonással földre rogy,
Ezerévnnyi harc, büszkeség,
Történelem, hit, dicsőség.
S nem marad más helyette,
Csak üres burok, temetve.

De mit kellett volna tennünk?
Nem hagyni, hogy mi volt nekünk,
Jogtalanul elvetessék,
S máglyatűzre tetessék.
Megmutatni tekintetünk,
Meggyötört, felemelt fejünk.

Kiállni a testünk mellett,
Mit beletörődve kellett
Néznünk, mint késsel csonkítják.
Saját földünket szétvágják,
Elszakítva gyermekeket,
Jelként szórva vércseppeket.

Talán elfelejtettétek,
El e szentségtelenséget?
Mit más kegyetlenül végzett,
Sőt mi több, büntetlenül tett,
Élve világát, nem bánván,
Nyilvános-titkos szándékán.

Barátom, csak egyet kérek,
Aztán végleg megtérek.
Fújd le a port, mi belepte
Gyászunkat hosszú évekre.
S ne felejtse el testvérem,
Mit e napon én beszéltem.